

Arrest

nr. 326 245 van 6 mei 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WUYTS
Sint-Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X en X, op 17 juni 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 november 2024.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. WUYTS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers, die verklaren de Syrische nationaliteit te hebben en bescherming genieten in Bulgarije, dienen beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 7 juni 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij/zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem/haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij/zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekers slagen er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwisten weliswaar in hun verzoekschrift op algemene wijze, doch slagen er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissingen concreet met betrekking tot hun persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, de reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens zijn met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengen verzoekers geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van hun beschermingsverzoeken.

Verzoekers maken vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken die hen zou verhinderen hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Bulgarije of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Het komt verzoekers toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij hun rechten en voordelen niet zouden kunnen laten gelden in Bulgarije. Er liggen geen stukken voor die aannemelijk maken dat zij beschikken over een bijzondere kwetsbaarheid die belangrijke gevolgen voor hun zelfstandig functioneren met zich meebrengt. Nergens blijkt dat verzoekers niet in staat zijn om werk te zoeken, arbeid te leveren,

onderwijs te volgen, de Bulgaarse taal te leren of te voorzien in hun huisvesting. Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekers worden vastgesteld die het hen dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig hun rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zouden terechtkomen in leefomstandigheden die strijd zijn met hun grondrechten. Het enkele gegeven dat verzoekers een gezin vormen met jonge, minderjarige kinderen volstaat daartoe evenmin. Aldus brengen verzoekers wat betreft hun persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hen zouden verhinderen hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Bulgarije, of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verder blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat aan verzoeker op 28 januari 2022 de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend in Bulgarije (AD CGVS, map 7 DVZ met antwoord Bulgaarse autoriteiten van 22 februari 2024 en Eurodac Search Result van 22 januari 2024). Verzoekster kwam vervolgens in maart 2023 met hun twee kinderen naar Bulgarije in het kader van gezinshereniging. Ook blijkt uit het administratief dossier dat aan verzoekster en aan hun twee kinderen op 15 september 2023 de subsidiaire bescherming werd toegekend, nadat zij via gezinshereniging naar Bulgarije waren gereisd (AD CGVS, map 7 DVZ met antwoord Bulgaarse autoriteiten van 22 februari 2024 en Eurodac Search Result van 22 januari 2024). Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat personen met subsidiaire bescherming in Bulgarije een verblijfsvergunning krijgen geldig voor drie jaar (AIDA, Country report Bulgaria, update 2023 – juli 2024, p. 110), waardoor verzoeker internationale bescherming geniet tot 2025 en verzoekster en de kinderen tot 2027.

Gelet op het belang van voormelde verblijfsdocumenten zoals dit blijkt uit de beschikbare informatie, is het verder weinig aannemelijk dat verzoekers deze documenten zomaar zouden zijn verloren en/of hiervan geen kopieën hebben genomen, temeer zij zich duidelijk bewust zijn van het belang van hun andere identiteitsdocumenten en deze voorleggen in het kader van huidig beschermingsverzoek (AD CGVS, map met documenten). Verzoekers verklaren dat zij alle Bulgaarse documenten van het gezin verloren zijn (CGVS verzoeker, p.6-7; CGVS verzoekster, p.8). Verzoekers beperken zich overigens tot loutere en ongestaafde beweringen; zo leggen zij geen attest van verlies voor. Niets wijst erop dat verzoekers bij een terugkeer naar Bulgarije geen duplicaat zouden kunnen aanvragen van de verblijfsvergunning die zij aldaar verkregen.

5. Verder kan er in verzoekers specifieke en persoonlijke geval niet worden geconcludeerd dat zij in Bulgarije niet in hun levensonderhoud zouden kunnen voorzien of dat zij hun rechten als begunstigten van internationale bescherming aldaar niet zouden kunnen laten gelden. De commissaris-generaal bemerkt terdege dat verzoeker zowel in een jongerenwoningst alsook in een huurappartement heeft verbleven en dat hij gewerkt heeft (CGVS verzoeker, p.10-11). Dit alles toont aan dat hij toegang had tot huisvesting, alsook tot de arbeidsmarkt. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Bulgarije niet in de mogelijkheid zouden zijn om opnieuw huisvesting te vinden of aan het werk te gaan. Het komt in dit verband bovendien aan hen toe om de middelen die het recht en hun status in Bulgarije hiertoe bieden terdege te gebruiken. Evenmin maken zij aannemelijk dat zij bij terugkeer verhinderd zouden zijn om daar hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Bulgarije. Door louter eerder afgelegde verklaringen te herhalen, slagen verzoekers er niet in hier anders over te doen denken. Zij citeren in voorliggend verzoekschrift uit enkele rapporten en verwijzen naar de hoge instapkosten qua scholing en naar het feit dat ze geen hulp kregen qua taalbarrière. Uit verzoekers' verklaringen blijkt dat zij geadviseerd werden om naar een organisatie te stappen om te helpen bij de inschrijving maar dat zij dienden te betalen voor de school van hun kinderen, wat er niet vanaf kon (CGVS verzoeker, p.7; CGVS verzoekster, p.10). Zoals de commissaris-generaal terdege opmerkt, wilt de noodzaak om te betalen voor onderwijs niet zeggen dat verzoekers geen toegang hadden ertoe of zullen hebben voor hun kinderen. Door louter te herhalen dat zij onvoldoende geld hadden om te betalen voor scholing, tonen verzoekers niet aan dat zij de nodige inspanningen hebben gedaan om de toegang tot onderwijs voor hun kinderen te regelen en hiervoor eventuele ondersteuning te zoeken. Bovendien waren verzoekers wel in staat de nodige administratieve stappen voor gezinshereniging te doorlopen, net zoals deze voor het regelen van hun verblijfsdocumenten waarbij zij iemand betaalden om een vals adres op te geven om hun documenten te regelen (CGVS verzoeker, p.7 en 10; CGVS verzoekster, p.6-7). Ook konden verzoekers rekenen op financiële steun van familieleden om de paspoorten en reisdocumenten in orde te brengen en om hun reis naar België te bekostigen (CGVS verzoeker, p.7 en 10).

Bovendien blijkt uit verzoekers' verklaringen dat eens zij in Bulgarije hun reisdocumenten verkregen hadden, zij nog geen twee maanden later, in januari 2024, uit Bulgarije vertrokken zijn (CGVS verzoeker, p.10; CGVS verzoekster, p.6). De Raad stelt vast dat dit een zeer korte periode betreft en niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Bulgarije uit te bouwen en er hun rechten te doen gelden. De houding en het handelen van verzoekers duiden er daarentegen op dat zij geenszins van plan waren om in Bulgarije een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen. Verzoeker geeft uitdrukkelijk aan dat hij niet van plan was om op lange termijn in Bulgarije te blijven (CGVS verzoeker, p.10).

Verzoekers tonen aldus niet aan dat zij ernstige pogingen ondernomen hebben om hun rechten als begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije te doen gelden of dat zij in een verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen, die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor hun fysieke of mentale gezondheid of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zouden worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

6. Verzoekers citeren in het verzoekschrift uit enkele rapporten waarbij verwezen wordt naar discriminatie die vluchtelingen ervaren in Bulgarije, onder meer in scholen door leerkrachten. De Raad benadrukt hierbij dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin noch ernstige schade inhoudt. Om tot internationale bescherming te leiden moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Zoals hoger is gebleken maakten verzoekers doorheen hun verklaringen geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen. Verzoekers brengen geen concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Bulgarije persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie lopen, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Er dient immers te worden vastgesteld dat uit verzoekers hun verklaringen geen enkel voldoende zwaarwegend persoonlijk feit volgt waaruit zou blijken dat zij met redelijke waarschijnlijkheid actueel dienen te vrezen voor vervolging, dan wel het lopen van reëel risico op ernstige schade.

7. Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen met betrekking tot de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

8. Verzoekers tonen niet aan, ook al kan worden aangenomen dat hun situatie door onzekerheid of een verslechtering van hun levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie terechtkomen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze tonen niet aan dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Verzoekers kunnen, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in hun hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen. Zij maken niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Bulgarije in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Bulgarije hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekers verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het Bulgaarse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekers maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Bulgarije werd verleend, kunnen stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoekers aantonen dat zij persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Derhalve lijken verzoekers geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Hun beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het

beschermingsverzoek van verzoekers niet-ontvankelijk blijkt omdat zij zich nog kunnen beroepen op hun beschermingsstatus in Bulgarije, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

9. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 7 februari 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1855 staat onder eed en tolkt Arabisch – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekers lichten toe dat zij in Bulgarije in een uiterst preciaire toestand verkeerden; hun kinderen zijn nog jong en konden zich er niet integreren omwille van geld- en taalproblemen. Bovendien is verzoekster op 10 november 2024 in België bevallen van hun jongste kind. Verzoekers delen mee dat zij voor dit kind een afzonderlijk verzoek om internationale bescherming hebben ingediend op 27 november 2024, waarover nog geen beslissing werd genomen, en leggen een geboorteakte en een bijlage 26 neer. Zij besluiten dat de geboorte van hun kind in België een nieuw gegeven uitmaakt dat mee in de beoordeling moet worden betrokken. Verder bevraagd, lichten verzoekers toe dat hun kinderen in België zijn geïntegreerd; zij gaan hier naar school, wat niet mogelijk was in Bulgarije, waar zij op geen enkele manier werden begeleid, geen leven konden opbouwen en noodgedwongen volledige dagen binnenshuis doorbrachten. Tot slot delen verzoekers mee dat verzoeksters ouders in België verblijven en de Belgische nationaliteit hebben verworven.”

5. De Raad stelt vast dat verzoekers ter zitting geen concrete en dienstige argumenten bijbrengen die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 12 november 2024.

5.1. Verzoekers houden ter zitting voor dat zij in Bulgarije in een uiterst preciaire toestand dienden te overleven, dat zij jonge kinderen hebben die niet naar school konden gaan en dat zij niet konden integreren omwille van geld- en taalproblemen.

In punt 3 van de voormelde beschikking erkent de Raad dat blijkens de beschikbare landeninformatie er in Bulgarije sprake is van een preciaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in dat land. Er kan echter niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is. De Raad leest in het

AIDA-rapport geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). In navolging van de Nederlandse Raad van State, oordeelt de Raad dat de omstandigheden in Bulgarije niet zo zijn dat statushouders structureel op grote schaal en voor langere periodes het reële risico lopen dat zij daadwerkelijk niet kunnen voorzien in hun basisbehoeften zoals wonen, onderdak en eten en dat zij daarom een reëel risico lopen op een schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. De situatie gekenmerkt door de onzekerheid over een mogelijke catch-22-situatie en de gevolgen van de zgn. *“zero integration policy”*, zijn onvoldoende om die drempel te halen (Nederlandse Raad van State, 1 november 2023, 202206277/1/V2, onderdeel 6).

De loutere stelling ter zitting dat verzoekers in Bulgarije geen leven konden opbouwen, laat niet toe om met betrekking tot de situatie van personen die in dat land internationale bescherming genieten anders te oordelen dan hetgeen uiteengezet in de beschikking, met name dat niet blijkt dat de levensomstandigheden in Bulgarije voor statushouders dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van verzoekers' individuele omstandigheden. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekers in Bulgarije zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van de beschermingsverzoeken, waarbij het aan hen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hen in Bulgarije werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

Bijgevolg dringt een individuele beoordeling zich op.

Aldus wordt in punten 4 tot en met 6 van de beschikking ingegaan op verzoekers' persoonlijke situatie als begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije en worden de door hen aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat zij niet aantonen dat zij hun rechten en voordelen als statushouder in Bulgarije niet (meer) kunnen laten gelden en dat zij bij terugkeer naar dat land in een situatie van materiële deprivatie zouden terechtkomen. Hierbij werd rekening gehouden met hun profiel als gezin met jonge minderjarige kinderen alsook met hun verklaringen dat hun kinderen in Bulgarije niet naar school konden gaan. Daarbij werd vastgesteld dat verzoekers wat betreft hun persoonlijke situatie geen specifieke elementen bijbrengen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hen zouden verhinderen hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Bulgarije, of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verder werd omstandig uiteengezet dat uit hun verklaringen afgeleid op het CGVS blijkt dat verzoekers niet de intentie hadden om in Bulgarije een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen nu zij het land reeds twee maanden na het verkrijgen van hun reisdocumenten verlieten. Evenmin is gebleken dat verzoekers ernstige pogingen en voldoende inspanningen hebben ondernomen om zich te integreren in de Bulgaarse samenleving, om er werk en onderdak te zoeken of om de taal te leren. Zoals reeds in voormelde beschikking gesteld, betreft dit een zeer korte periode en getuigt het niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Bulgarije uit te bouwen en er hun rechten te doen gelden. Het is niet onredelijk om van verzoekers, die internationale bescherming genieten in Bulgarije, te verwachten dat zij inspanningen leveren om hun levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. In voormelde beschikking worden deze vaststellingen met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissingen omstandig geduid.

Door louter eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk concrete en valabele argumenten te formuleren, doen verzoekers thans niet anders oordelen en slagen zij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad herinnert er nog aan dat situaties die geen *“zeer verregaande materiële deprivatie”* teweeg-brengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in

andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;

- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;

- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of

- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [arrest Ibrahim e.a, punten 91-94 en arrest Jawo, punten 93-97].

Verzoekers formuleren ter zitting geen concrete repliek tegen de inhoud van de beschikking zodat zij thans niet anders doen oordelen en zij er niet in slagen de concrete vaststellingen in de bestreden beslissingen en voormelde beschikking in een ander daglicht te plaatsen

5.2. Verder verklaren verzoekers dat verzoekster in België op 10 november 2024 is bevallen. Verzoekers hebben als ouders van hun jongste kind een afzonderlijk verzoek om internationale bescherming in diens naam ingediend.

Nu er een apart beschermingsverzoek werd ingediend voor hun jongste kind, in België geboren, worden, gelet op de bewoordingen van artikel 57/1 van de Vreemdelingenwet, de beschermings-verzoeken van verzoekers niet vermoed eveneens te zijn ingediend namens hun jongste kind. Het beschermingsverzoek van hun jongste kind zal worden beoordeeld ten opzichte van het land van herkomst, in casu Syrië. Verzoekers tonen verder met hun betoog niet in concreto aan op welke wijze de loutere geboorte van hun jongste kind in België afbreuk doet aan de hoger vermelde vaststelling dat zij niet aantonen dat zij hun rechten en voordelen als statushouder in Bulgarije niet (meer) kunnen laten gelden en dat zij bij terugkeer naar dat land in een situatie van materiële deprivatie zouden terecht-komen.

5.3. Verzoekers' betoog omtrent de integratie van hun kinderen in België die hier school lopen en het feit dat verzoeksters ouders de Belgische nationaliteit hebben verworven en in België verblijven, heeft louter betrekking op hun situatie in België, maar niet op die in Bulgarije waar zij reeds internationale bescherming genieten. Dit betoog is bijgevolg niet relevant voor de beoordeling voor hun situatie als begunstigen van internationale bescherming in Bulgarije.

Verzoekers werpen hiermee geen ander licht op de beoordeling van hun situatie als statushouders in Bulgarije.

Het loutere feit dat zij familie zijn van personen met de Belgische nationaliteit heeft geenszins automatisch tot gevolg dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om verzoekers een internationale beschermingsstatus te verlenen. Elk verzoek om internationale bescherming dient integendeel op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat hun verzoeken onontvankelijk kunnen worden verklaard omdat zij reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie, en zij niet op concrete en individuele wijze hebben aangetoond dat deze bescherming niet effectief zou zijn. Het staat verzoekers daarnaast vrij om gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van hun familiale situatie.

5.4. Verzoekers brengen met hun betoog ter terechtzitting geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissingen en in voormelde beschikking wordt aangegeven. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 12 november 2024 opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen.

Bijgevolg brengen verzoekers geen elementen naar voor waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Bulgarije.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend vijftientig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO